

01 — Borba za kraj

Kevin Harper polako je dolazio svesti. Imao je osećaj kao da se budi iz nekog dubokog, teškog sna. Udahnuo je vazduh koji je bio prilično ustajao, i širom otvorio oči. Oko njega je vladao potpuni mrak. Zatreptao je par puta i pogledao okolo, ali nije video ni najmanji nagoveštaj svetlosti. Pridigao se na lakat a glava mu udari o nešto tvrdo. *Kakav je ovo krevet?* Shvatio je da su mu se obe ruke gotovo naslanjale na zidove sa strane. Pokušao je da se pomakne unapred, ali noge mu odmah naiđoše na prepreku. A iznad njegove glave nalazio se veoma nizak plafon. Činilo mu se kao da se nalazio u nekakvoj kutiji, kao da je bio u... Ne. Nemoguće...

— Moguće, prijatelju, i te kako! — veseli glas prestravi Kevina, koji se zabatrga kao da je neko sručio korpu zmija na njega.

— Ko je to?! — Kevinu je zadrhtao glas dok se obraćao tami oko sebe.

— Ja sam tvoj anđeo čuvar. Nemoj da se plašiš. Primetio sam da si u nevolji, zar ne?

— U nevolji? Pa ja sam zarobljen ovde! *Nisu me valjda živog sahranili...?*

— Da, rekao bih da te *jesu* živog sahranili. Nenamerna greška, naravno. Poznato ti je da ljudi ponekad greše, pa tako i tvoja porodica. Uostalom, toliko njih je umrlo u ovom strašnom, strašnom ratu, da je umiranje postalo vrlo uobičajena stvar. — Kevin Harper nije mogao da vidi ko priča, ali je *osećao* nečije prisustvo. A taj neko kao da mu je ušao u glavu igrao se njegovim mislima. Kevin se u trenutku priseti svog iskrcavanja na obalu Normandije, svojih drugova koji su svi do jednog bili

oduzeti od straha poput njega. Mnogi od njih natopili su tu zemlju svojom krvlju. Obuze ga ledena jeza.

— Znači, kažeš da si ti moj anđeo čuvar, a da sam se ja probudio u sopstvenom grobu?

— Tako je! Vidim da brzo kapiraš stvari. — reče glas niotkuda. — I nemoj da brineš, jer ja ću ti pomoći. To je moja obaveza, znaš. — u mrklom mraku, Kevinu Harperu zbrkane misle tutnjale su kroz glavu poput lokomotive. Nije mogao da se seti ni kako je dospeo tu. Cela situacija mu je delovala nestvarno, poput sna.

— U redu, ali... Šta ja treba da uradim?

— Ti, prijatelju, samo treba da zamisliš jednu želju, i ja ću ti je smesta ispuniti. — Kevin se zamisli na par trenutaka. Nije bio siguran šta da radi. *Ali, šta god da je u pitanju, nemam mnogo izbora.*

— Šta želim? Želim da me izvadiš odavde! — povika Kevin udarivši poklopac kovčega iznad sebe, i gotovo istog trenutka oseti kako se zemlja nad njim pomera. Ubrzo zatim kovčeg u kojem se nalazio počeo da se trese i tumba, a onda sve prestade.

Nekoliko trenutaka Kevin se uopšte nije pomerao. Činilo mu se da čuje prigušene zvuke u daljini. Onda se odvaži i pogura poklopac iznad sebe iz sve snage. Svetlost dana ga potpuno zaslepi. Opipao je ivicu kovčega i krenuo da se podiže, gledajući kroz poluspuštene kapke. Nebo iznad njega visilo je poput sive, prljave zaveses. U vazduhu se osećao miris dima. Kevin izađe iz kovčega i pogleda oko sebe. Kao što je i očekivao, nalazio se na lokalnom groblju. Zatim pogled uperi u daljinu, ka gradu, a lice mu se ukoči od užasa. Ceo grad je bio gotovo sravnjen sa zemljom. Na nekim mestima, ostaci nebodera su se dizali uvis iz ruševina u plamenu. Od velikog grada ostala je samo pustoš, beživotno zgarište. Ali Kevin primeti da u gradu ipak ima nekog. Bile su to duge kolone vojnika koje su marširale iz grada. Kretali su se u tišini, ujedna-

čenim pokretima. Iako su bili prilično daleko, nešto u njihovom izgledu Kevinu je izgledalo čudno. Okrenuo se oko sebe tražeći pogledom svog spasioaca, svog anđela čuvara. Iza jednog nadgrobnog spomenika video je nešto belo kako viri. Izgledalo je baš kao anđeosko krilo.

— Anđele...? — nesigurno reče Kevin Harper i krenu ka tom grobu. Posle par koraka on vide da se iza nadgrobne ploče pomalja prilika u belom. Uskoro je pred Kevinom stajao njegov anđeo čuvar. Kevin blago podiže obrve pred tim prizorom. Bio je to prosedi starac u prljavo beloj haljini sa ofucanim krilima koja nisu ulivala poverenje.

— Kevine! Drago mi je da si u redu. — reče anđeo besmisleno mašući rukama. Gospod te je pogledao, i anđeoska milost ti je ispunila želju i vratila te među žive. Kao što je Avram rekao...

— Čekaj. — Kevin Harper prekide anđela usred propovedi. Tu nešto *žestoko* nije valjalo.

— Reci mi sad, ko si zapravo ti? I šta se dođavola desilo sa Bostonom? Kakva je ono vojska?

— Ne, prijatelju, ne izgovaraj ime nečastivog! U bibliji piše...

— Hoćeš li da umukneš!? — Kevin zareža na anđela. — Odgovori mi na pitanja! — nekoliko trenutaka anđeo je stajao ispred Kevina pokušavajući da izgleda sveto, a onda se začu neka tutnjava. Na groblje umaršira stroj vojnika, na čelu sa nekim ko im je očigledno bio komandant. Sada je Kevin shvatio zašto su mu izgledali čudno. Svi su bili visoki preko dva metra, a glave su im bile neprirodno nakrenute u stranu. Nosili su neobične sive uniforme, sa Kevinu nepoznatim obeležjima. Stroj stade, a komandant priđe Kevinu Harperu i anđelu. Kevin primeti da je komandant sigurno za tri glave viši od njega, i da je građen poput stene. Lice mu je bilo gotovo bezizražajno, i ispresecano brazdama. Svojim uskim očima pogleda prvo Kevina, pa onda anđela.

— Možeš da prestaneš da se pretvaraš. — reče anđelu.

— Razumem! — reče anđeo, a izraz lica mu se potpuno izmeni. Prvo je izledalo kao da se mršti, a zatim Kevin vide da mu se lice topi i celo telo transformiše. Krila mu otpadoše, telo raširi i pred njim je stajala grdosija od preko dva metra, sa licem bez emocija. Kevinu se oznojiše dlanovi, i obuze ga drhtavica dok je posmatrao taj prizor. Vojnik — anđeo se priključi stroju. Kevin primeti da je njegova uniforma bila potpuno crna.

— Njegov posao — počeo komandant i pokaza na vojnika — anđela — je da namiriše preživele. A ti si poslednji živ čovek u ovom gradu, zar ne? Kevin je ćutao a kolena su mu klecala.

— On je poslednji. — potvrdi vojnik — anđeo.

— Onda je vreme da krenemo dalje. — reče komandant i munjevito zgrabi Kevina u čelični stisak. Sve ga je više stiskao, i Kevin zavrišti kad oseti da mu pucaju kosti. Znao je da je ovu borbu izgubio.